

عنوان مقاله:

دشت سیلاخور میراث باستانی در هولوسن پایانی

محل انتشار:

نهمین همایش انجمن ایرانی ژئومورفولوژی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

معصومه چنگایی - دانشگاه شهید بهشتی، دانشجوی دکتری

عطا حسن پور - سازمان میراث فرهنگی، ریاست سازمان میراث فرهنگی لرستان

شهریار خالدي - دانشگاه شهید بهشتی، عضو هیات علمی

طیبه اکبری ازیرانی - دانشگاه شهید بهشتی، عضو هیات علمی

خلاصه مقاله:

رابطه انسان و محیط و تاثیر متقابل آنها بر یکدیگر از دیرباز مورد توجه بوده است به طوری که هر جا شرایط اقلیمی و محیطی زمینه مساعدی برای رونق فعالیت های زیستی انسان فراهم کرده باشند، در آن منطقه آثار قابل توجهی از تمدن های متمدن بشری یافت می شود. در هولوسن پایانی به دلیل شرایط بین یخچالی (آب و هوای گرمتر و مرطوبتر) شرایط محیطی اعم از دما و پوشش گیاهی برای زیست انسان فراهم بوده است. در این مقاله با بررسی دشت سیلاخور در کواترنری مشخص شد که این دشت با توجه به شرایط محیطی مناسب از جمله خاک و زمین مرغوب حاصل از آبرفت های کواترنری و همچنین درجه شیب مناسب، گستردگی این زمین ها و منابع آب کافی مناسب برای سکونت بوده است. در این پژوهش با مرور مطالعات بین رشته ای شامل جغرافیا، زمین شناسی و باستان شناسی عوامل محیطی موثر در توزیع سکونتگاه های دشت سیدخور هدف مطالعه قرار گرفت. نتایج نشان داد که با مساعد شدن شرایط آب و هوا در هولوسن پایانی شکل گیری سکونتگاه های انسانی بیش از پیش وابسته به توپوگرافی هموار و منابع آب کافی بوده است. بطوریکه دشت سیلاخور در منطقه زاگرس را می توان به سب فراوانی سکونتگاه های انسانی و بنای فرهنگی یکی از میراث باستانی و فرهنگی ایران دوره گودین تلقی نمود.

کلمات کلیدی:

سکونتگاه های باستانی، تغییر آب و هوا، زاگر مرتفع، کواترنری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1687714>

